

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **S. V.**, zastoupená JUDr. Martinem Týle, advokátem se sídlem Škroupova 561, Pardubice, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích, ze dne 6. 11. 2013, č. j. 61 A 3/2013 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 6. 11. 2013, č. j. 61 A 3/2013 – 41, byla zamítnuta žaloba podaná žalobkyní (dále jen „stěžovatelka“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen (krajský úřad“) ze dne 26. 4. 2013, č. j. KrÚ 30602/2013/ODSHI/14, kterým bylo zamítnuto stěžovatelčino odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubice (dále jen „magistrát“) ze dne 11. 2. 2013, č. j. OSA/P-1087/12-D/58, jímž byla stěžovatelka uznána vinou ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila tím, že dne 4. 7. 2012 v době okolo 15:25 h jako řidička osobního motorového vozidla zn. Opel, RZ X překročila v obci Sezemice na ulici Masarykova nejvyšší povolenou rychlost o 10 km/h a za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že se plně ztotožňuje s právním názorem obsaženým v napadeném správním rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně. S ohledem na to, že námitky obsažené v žalobě byly obsaženy již v odvolání, odkázal plně na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Dále k námitce o nezákonnosti provedení důkazu v důsledku použití civilního vozidla a spáchání přestupku strážníky tím, že toto vozidlo stálo na chodníku, upřesnil že měření bylo provedeno ručním kalibrovaným rychloměrem osobami k tomu oprávněnými, přičemž rychloměr nebyl součástí vozidla (nebyl zabudován

ve vozidle). Tudíž nelze akceptovat stěžovatelčin názor, že měření bylo provedeno nezákonně za použití vozidla, které mělo být řádně označeno jako vozidlo trvale sloužící k provádění služebních úkolů obecní policie. Krajský soud se ztotožnil také s názorem krajského úřadu, že vozidla bylo použito pouze jako skryše. To sice v souvislosti s vlastnictvím vozidla jednoho ze strážníků nemusí být vnímáno veřejností jako zcela vhodné řešení, avšak není to v rozporu se zákonem. Příklad krajského úřadu o obdobném použití autobusové zastávky jako úkrytu označil krajský soud za zcela přiléhavý. Co se týče údajně spáchaného přestupku strážníky, jedná se o právní otázku odlišnou a bude jí nutno posuzovat samostatně, bez vlivu na protizákonnost stěžovatelčina jednání. Obdobně, byla-li by jako úkryt použita autobusová zastávka postavená na soukromém pozemku bez souhlasu vlastníka nebo v rozporu s předpisy stavebního práva, rovněž tento protiprávní stav by nepochybně neměl vliv na posuzování nezákonnosti jednání řidičů motorových vozidel projíždějících měřeným úsekem. Pokud se jedná o použití mapových portálů z důvodu prověření dodržení úseku schváleného Policií ČR pro měření obecní policií, v konkrétním případě 30 m od dopravního značení začátku či konce obce, krajský soud zdůraznil, že šlo pouze o potvrzení výpovědi zasahujících strážníků, když již z jejich výpovědí jednoznačně vyplynulo, že požadovaná vzdálenost 30 m byla s jistotou dodržena. Přitom krajský soud poukázal na to, že tyto výpovědi nebyly kvalifikovaně vyvráceny. Krajský soud rovněž hodnotil jako zcela racionální, byť to nebylo předmětem žalobních námitek, když krajský úřad, resp. správní orgán I. stupně, neprovedl ohledání na místě, ale projevil snahu ověřit výpovědi svědků právě tím, že porovnal skutečnosti zjištěné z jejich výpovědí s daty zanesenými v mapových podkladech specifikovaných mapových portálů. Tvzení, že není garantována jejich přesnost s ohledem na rovinatý úsek, absenci konkrétních námitek či indicií o nepřesnostech, a zejména právě s ohledem na výpovědi svědků, označil krajský soud za ryze účelové. Co se týče údajného porušení licenčních podmínek provozovatele, je nutné si podle krajského soudu uvědomit, že tyto podmínky směřují k ochraně provozovatele před zneužíváním ve smyslu komerčního šíření poskytovaných dat a rovněž, že se jednalo pouze o podpoření svědeckých výpovědí, tedy i bez této aktivity správních orgánů by soud vzal za prokázané, že měření rychlosti vozidla probíhalo v úseku určeném Policií ČR k měření obecní policií. Ze všech těchto důvodů odmítl krajský soud stěžovatelčin názor o nezákonnosti napadeného rozhodnutí v důsledku vad řízení pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a tvrzenou nezákonnost spočívající v tom, že krajský úřad rozhodl na základě nepřesně zjištěného skutkového stavu věci či na základě skutkového stavu, který by byl v rozporu se správním spisem či v něm neměl oporu.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti krajskému soudu vytýkala, že jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud pouze odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a jen některé žalobní námítky zpřesnil, aniž by se se všemi vypořádal. Stěžovatelka v odvolání namítala, že strážníci použili k měření vozidlo, které nebylo označeno v souladu s ust. § 15 a § 16 vyhlášky č. 418/2008 Sb., kterou se provádí zákon o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů. Jelikož se krajský úřad s touto námitkou ve svém rozhodnutí nevypořádal, stěžovatelka tuto skutečnost namítala v žalobě (bod V.). Krajský soud se však rovněž s touto námitkou, tj. zda se krajský úřad ve svém rozhodnutí s odvolací námitkou vypořádal či nikoliv, nevypořádal. Krajský soud pouze odkázal na rozhodnutí krajského úřadu a konstatoval, že nelze akceptovat stěžovatelčin právní názor, tj. že měření bylo provedeno nezákonně za použití civilního vozidla, které mělo být řádně označeno. Obdobně stěžovatelka v odvolání namítala, že užitím mapových podkladů z veřejně dostupných mapových serverů na adresách www.mapy.cz a www.maps.google.com byly porušeny licenční podmínky, jakož i podmínky užívání těchto mapových služeb, neboť tyto lze využívat pouze k soukromým účelům. Ani s touto námitkou se krajský úřad nevypořádal. Stěžovatelka tuto skutečnost rovněž namítala v bodu V. žaloby, ale v napadeném rozsudku opět zcela absentuje vypořádání se s touto

pokračování

námitkou. Naopak, krajský soud se s námitkou užití mapových podkladů v rozporu s licenčními podmínkami sám vypořádal, čímž podle názoru stěžovatelky nepřipustně nahradil rozhodovací činnost správního orgánu. Krajský soud se rovněž nedostatečným způsobem vypořádal se žalobní námitkou, že stěžejní důkaz v přestupkovém řízení byl získán nezákonným způsobem, neboť strážníci obecní policie se při zjišťování přestupku sami dopustili přestupkového jednání. Pouze konstatoval, že pokud se jedná o údajně spáchaný přestupek, jedná se o právní otázku odlišnou, kterou bude nutno posuzovat samostatně. Stěžovatelka však má za to, že krajský soud tento svůj názor žádným způsobem neodůvodnil, ani neuvedl, na základě jakých právních úvah k němu dospěl. Přitom se jedná o naprosto zásadní posouzení, a proto takové odůvodnění neobstojí. Z těchto důvodů má stěžovatelka za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a je tak dána důvodnost kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dále stěžovatelka namítala, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázky, a to, zda stěžejní důkaz, tj. záznam o měření rychlosti, byl získán nezákonným způsobem. Stěžovatelka ve správním i soudním řízení namítala, že strážníci se při měření rychlosti vozidel, tj. při získávání důkazu, sami s největší pravděpodobností dopustili přestupku tím, že při měření rychlosti vozidel stáli v civilním, nijak neoznačeném, vozidle na chodníku. I správní orgán I. stupně považoval za nesporné, že tímto postupem došlo ke spáchání přestupku a podle svého tvrzení s řidičem vozidla, tj. strážníkem J. M., zahájil přestupkové řízení. Krajský úřad i krajský soud ve svých rozhodnutích uvedly, že skutečnost, že strážníci při měření rychlosti projíždějících vozidel stáli se svým vozidlem na chodníku, není pro zákonnost měření podstatná, a krajský soud dále konstatoval, že v případě údajného spáchání přestupku strážníky se jedná o právní otázku odlišnou, kterou bude nutno posuzovat samostatně. Stěžovatelka vyslovila s takovým názorem zásadní nesouhlas, neboť krajský soud si neuvedomil, že se jedná o správní trestání, kdy se uplatní daleko přísnější podmínky pro zákonnost získávání důkazu. Podle ust. § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) lze k důkazu užít všechny důkazní prostředky, které nebyly získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. To znamená, že každý důkazní prostředek, tedy i záznam o měření rychlosti vozidel, musí být získán v souladu se zákonem. Musí tak být splněna podmínka zákonnosti postupu při získávání důkazního prostředku. V okamžiku, kdy se strážníci při získávání důkazu sami s největší pravděpodobností dopustili přestupkového jednání, není splněna podmínka zákonnosti postupu. Je sice skutečností, že spáchání přestupku strážníky nebylo najisto postaveno, ovšem to stěžovatelka správním orgánům rovněž vytýkala. V průběhu řízení výslovně navrhovala, aby nejdříve bylo najisto postaveno, zda se strážníci dopustili přestupkového jednání, a to i v případě, že by přestupkové řízení mělo být do doby rozhodnutí o přestupku strážníka J. M. přerušeno. Správní orgán I. stupně však takový postup nepřipustil přesto, že ve svém rozhodnutí výslovně uznal, že ke spáchání přestupku došlo. Stěžovatelka dále označila za nesprávné závěry krajského soudu, že na zákonnost měření by ani neměl vliv protiprávní stav, kdyby strážníci prováděli měření z autobusové zastávky („skryše“), která by byla vybudována na soukromém pozemku bez souhlasu vlastníka. V daném případě však ke spáchání přestupku s největší pravděpodobností došlo, postup strážníků tak rozhodně nebyl zákonný, a důkaz byl získán v rozporu s právními předpisy. Takový důkaz nelze podle ust. § 51 odst. 1 správního řádu použít. Stěžovatelka označila vyjasnění otázky, zda záznam z měření rychlosti vozidel, byl získán v rozporu s právními předpisy za stěžejní i pro posouzení zákonnosti rozhodnutí. Je zde tedy dán důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podle názoru stěžovatelky také skutková podstata, z níž správní orgány, jakož i krajský soud, vycházely, nemá oporu ve spise. Jak již bylo uvedeno, stěžejní důkaz byl získán v rozporu s právními předpisy, a nebylo možno jej ve správním řízení použít. Pokud přesto správní orgán uznal stěžovatelku vinnou ze spáchání přestupku, když vycházel zejména z tohoto důkazu, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou. Přestože uvedené stěžovatelka vytýkala v žalobě, krajský soud napadené rozhodnutí nezrušil a naopak se s ním zcela ztotožnil. Obdobně stěžovatelka vytýkala správním orgánům, že nebylo možno užít k důkazu mapové podklady mapových služeb www.mapy.cz a www.maps.google.com, neboť byly použity

v rozporu s licenčními podmínkami. Mohou-li se předmětné mapové poklady používat pouze k osobním účelům, je takovým způsobem omezeno jejich užívání, a nelze je pak použít ve správním řízení, kdy se zcela jistě nejedná o „osobní účely“. Došlo-li přesto ve správním řízení k použití takových mapových podkladů, správní orgán postupoval v rozporu s licenčními podmínkami. To znamená, že skutková podstata, z níž v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spise. Je tedy dán důvod pro podání kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že setrvává na právním názoru uvedeném v odůvodnění jeho rozhodnutí. Toto rozhodnutí vydal na základě úplných a přesně zjištěných skutečností a plně na ně odkazuje. S ohledem na tyto skutečnosti navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti také důvod podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve námitkami nepřezkoumatelnosti. Pokud by totiž uznal jejich oprávněnost, musel by zvažovat, zda je možné ostatní námitky meritorně přezkoumat.

Podle konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 a ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) je jedním z principů představujícím součást práva na řádný proces, jakož i právního státu, povinnost soudů své rozsudky odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ust. § 54 odst. 2 s. ř. s. Rozsudek je podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nepřezkoumatelný, pokud z jeho odůvodnění „*není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepřistoupil, resp. nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy*“ (viz rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelný je rozsudek také tehdy, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (viz rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz), a rovněž „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ jak bylo vysloveno v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Ve vztahu k nepřezkoumatelnosti stěžovatelka namítala, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že krajský úřad opomenul reagovat na odvolací námitku, že strážníci měli při měření spáchat přestupek.

Tuto stížní námitku vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou. Krajský úřad na str. 3 napadeného rozhodnutí uvedl, jak se s tvrzením o nezákonně získaném důkazu (pořízení fotodokumentace zachycující rychlost stěžovatelčina vozidla ze soukromého vozidla jednoho ze strážníků) vypořádal správní orgán I. stupně s tím, že s jeho názorem souhlasí a k tomu dodal, že měření bylo prováděno ověřeným měřicím zařízením a nikoliv vozidlem. Na žalobní námitku

pokračování

shodného obsahu pak krajský soud reagoval na str. 5 napadeného rozsudku tak, že se ztotožňuje s právním názorem odvolacího orgánu s tím, že sice použití vozidla jako skryše nemusí být v souvislosti s vlastnictvím vozidla jednoho ze strážníků vnímáno veřejností jako zcela vhodné řešení, ale není to v rozporu se zákonem. Příklad krajského úřadu o obdobném použití autobusové zastávky jako úkrytu označil krajský soud za zcela příležitý.

Dále stěžovatelka jako důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uvedla, že v odvolání namítala porušení licenčních podmínek použitím mapových podkladů z portálů www.mapy.cz a www.maps.google.com a krajský úřad se s touto námitkou nevypořádal a následně ani krajský soud nereagoval na toto nevypořádání se.

Ve vztahu k této stížní námitce je třeba především poukázat na to, že v odvolání stěžovatelka uvedla pouze jednu větu týkající se licenčních podmínek, to, že „*Dle licenčních podmínek, jakož i podmínek užívání, lze označené mapové služby používat výhradně k soukromým účelům*“ a dále pak obsáhle rozvedla, že jsou v mapových podkladech chyby, apod. Vzhledem k tomu, že se jednalo o pouhé konstatování, které si krajský úřad stěží mohl vyložit jako odvolací námitku, nelze mu vytýkat, že se otázkou porušení licenčních podmínek nijak nezabýval. Je na odvolateli, aby formuloval své námitky takovým způsobem, aby bylo jednoznačné, že se jedná o odvolací námitku a nevznikaly v tomto směru žádné pochybnosti a nejasnosti. Proto také nelze oprávněně vytýkat krajskému soudu, že nereagoval na nevypořádání se krajského úřadu s takto nezřetelně formulovanou námitkou.

Za další důvod nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku označila stěžovatelka nedostatečné vypořádání se s žalobní námitkou, že stěžejní důkaz byl získán nezákonně, když strážníci se při zjišťování spáchání přestupku stěžovatelkou sami dopustili přestupkového jednání. Ani tuto stížní námitku nevyhodnotil Nejvyšší správní soud jako důvodnou, protože krajský soud se touto námitkou poměrně podrobně zabýval v prvním odstavci na str. 5 napadeného rozsudku se závěrem, že „*Co se týče údajně spáchaného přestupku strážníky, jedná se o právní otázku odlišnou, přičemž jí bude nutno posuzovat samostatně, bez vlivu na protizákonnost jednání žalobkyně.*“ Takové vypořádání uvedené námitky považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující.

Ze všech výše uvedených důvodů tak není možno učinit závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Proto se dále zabýval námitkami uplatněnými ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Nesprávné posouzení právní otázky se podle stěžovatelky týká toho, zda bylo možno použít stěžejní důkaz, tj. záznam o měření rychlosti jízdy. Podstatou této námitky, kterou stěžovatelka uplatnila jak v odvolání, tak v žalobě, byla její výhrada vůči tomu, že měření bylo prováděno strážníky ze soukromého vozidla jednoho z nich a z toho dovozovala jeho nezákonnost. Jak už správně uvedl krajský soud, a v podstatě (obdobně) i krajský úřad, skutečnost, že ruční kalibrovaný rychloměr, který nebyl součástí vozidla, byl strážníky použit v prostorách soukromého vozidla jednoho z nich, nemohla mít na správnost výsledku měření žádný vliv. Tato skutečnost tak byla ve vztahu k výsledku měření zcela irelevantní. Proto nebyl důvod, aby se jí správní orgány věcně zabývaly. Nejvyšší správní soud se zcela ztotožňuje s krajským soudem, že stěžovatelkou tvrzené spáchání přestupku strážníky nemůže být řešeno v přestupkovém řízení vedeném se stěžovatelkou. Svým tvrzením o nezákonnosti měření rychlosti jízdy nemůže stěžovatelka v žádném případě zpochybnit výsledky naměřené rychlosti jí řízeného vozidla.

Stěžovatelkou namítaný nedostatečně zjištěný skutkový stav má spočívat v tom, že nelze použít jako důkaz jednak záznam o výsledku naměřené rychlosti, z důvodů výše uvedených, a jednak mapové podklady z portálů www.mapy.cz a www.maps.google.com.

S otázkou použitelnosti záznamu o výsledku naměřené rychlosti jako důkazu o spáchání přestupku stěžovatelkou se již Nejvyšší správní soud vypořádal v souvislosti s námitkou nesprávného posouzení právní otázky, takže lze již jen konstatovat nedůvodnost namítaného nedostatečně zjištěného skutkového stavu pro nepoužitelnost předmětného záznamu.

Jako nedůvodnou posoudil Nejvyšší správní soud i námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu pro nezákonné použití veřejně dostupných map z mapových portálů www.mapy.cz a www.maps.google.com při dokazování ve správním řízení. Dokazování totiž neprobíhá v režimu licenčního užití autorského díla, který je odlišný od dokazování ve správním řízení nebo v řízení před soudem. V tomto směru se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s krajským soudem, že v přestupkovém řízení lze podle ust. § 51 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 51 odst. 1 správního řádu použít prakticky jakýkoliv důkazní prostředek, který není získán nebo proveden v rozporu s právními předpisy. Důkaz mapami dostupnými z internetu byl tedy získán zákonným způsobem. Je sice obecně známo, že provozovatelé mapových služeb negarantují správnost dat a nelze tak vyloučit výskyt chyb, ale občasný výskyt chyb nečiní tento důkazní prostředek nezpůsobilým pro dokazování, zvláště nejedná-li se o mapu zastaralou nebo pořízenou z omezeného či pochybného zdroje. Žádná taková chyba, která by měla za důsledek nesprávné posouzení skutkového stavu, v daném případě nevyšla najevo a ani stěžovatelka na žádnou takovou chybu nepoukázala. Navíc mapové podklady byly použity jen jako jeden z důkazů (vedle svědeckých výpovědí).

Ze všech výše uvedených důvodů není rozsudek krajského soudu Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížností zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatelka v řízení úspěch neměla a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 30. dubna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu